

[Duborg.]

rigsministerens Forslag til en Skatteudligning ikke nævneværdigt vil ændre dette Forhold. Det eneste sikre, som vil ske derigenom, er, at Ejendomsskatterne, Statsskatten af Ejendommene, forøges meget betydeligt. Der er ingen Tvivl om, at vil man en saadan Udligning, en saadan skattemæssig Ligestilling af Landbrugs- og Byerhverv, da maa man gaa helt anderledes gennemgribende og radikalt til Værks. Da maa man bort fra det nuværende Puljesystem; da maa man over til, at Staten refunderer de enkelte Kommuner de Udgifter, som er lovbundne, som er paalagt Kommunerne gennem Lovgivning, og da maa man over til at fastlægge Ejendomsbeskatningen som en ensartet Procent for samtlige By- og Landkommuner. Uden disse Hovedprincipper vil man sikkert fortsat opretholde ogsaa den store Ulighed, som faktisk nu er til Stede paa dette Omraade.

Statsministeren taler ofte om Planøkonomi, idet Frihandel og Frikonkurrence paa Grund af de gældende Handelsrestriktioner nu er ophævet, og at hvert Land maa tilpasse sin Produktion efter de givne Forhold. Det maa imidlertid ikke forbavse, om der fra Landbrugets Side ikke ydes Tilslutning til en Planøkonomi efter de Linier, som hidtil har præget Regeringens Politik. Denne Ulighed har jo givet sig stærkt Udtryk i hele den Formueforskudning, der har fundet Sted her i Danmark. I Løbet af en 5—6 Aar er Formuerne i Landdistrikterne formindsket med rundt regnet 600 Mill. Kr.; samtidig er Formuerne steget i Storbyerne, hovedsagelig i København, med ca. 200 Mill. Kr.; de mindre Provinsbyer har stagneret, staar rundt regnet paa samme Standpunkt. Regeringens hele Erhvervs- og Skattepolitik bygger paa Ulighed imellem Eksporterhvervene og Hjemmeindustrien og dermed mellem Storbyerne og Provinsen. Igennem Lovgivning og Administration har man skabt et fast og højt Prisniveau for Industrivarer, medens man med Rette kan sige, at paa de Omraader, hvor Staten har haft Indflydelse paa Prisansættelserne paa Landbrugsprodukter, har man fastlagt et lavt Prisniveau. En saadan Tilstand skal selvfølgelig skabe denne Ulighed og give det Resultat, som jeg her har paavist, og det er ogsaa givet, at skal en saadan Politik fortsættes, da kan der ikke være nogen Anledning til noget Samarbejde med Regeringen fra Venstres Side.

Man maa spørge: Hvad siger de mange Vælgere ude i Provinsen, som har stemt paa de to Regeringspartier? For det er

jo saadan, at denne Regerings Politik, denne ensidige Industripolitik jo i samme Grad rammer Provinsens Næringsliv, som den rammer Landbruget selv. Det er jo faktisk blevet saaledes her i Danmark, at der er to store økonomiske Enheder, en omfattende Landbrug og Provinsens Næringsliv, der er afhængig af Landbrugets Købeevne, paa samme Maade som Storbyerne — den anden Enhed — er bestemt af Industriens Vilkaar, Udbyttet af Industrien. Man maa virkelig spørge: Er radikale og socialdemokratiske Vælgere i Provinsen indforstaaet med, at Udviklingen fortsættes i denne Retning, at Velstand og Beskæftigelse stadig mere samles i nogle faa Industricentrer, medens det øvrige Land indtægtsmæssigt, produktionsmæssigt er i stadig Tilbagegang?

I denne Kamp for Landbrugets og dermed Provinsens Ligestilling med Industrien og Storbyerne staar Venstre i Virkeligheden uden større Tilslutning paa Rigsdagen, da det andet store Oppositionsparti, de Konservative, har saa nøje Tilknytning til og selvfølgelig ogsaa er afhængigt af Industriens og Storbyernes store Vælgermasse, at Venstre ikke kan regne med nogen virkelig Støtte fra den Side. Erfaringerne fra de senere Aars Samarbejde bekræfter til fulde denne Opfattelse. De Konservative har været Regeringens gode Hjælpere i Valuta- og Toldpolitik, men hver Gang det drejede sig om nye Skatter, som i særlig Grad ramte konservative Vælgere, saa blev pludselig Samarbejdet med Venstre en saare naturlig Ting. En saadan Form for Samarbejde kan ikke være tilfredsstillende for Venstre. De to Partier repræsenterer hver sine Befolkningsgrupper, hvis Interesser ikke altid kan være sammenfaldende, og under de nuværende Forhold vil Interesserne i de store økonomiske Spørgsmaal ofte være modsatte. Og efter at Regeringen har faaet Flertal i begge Ting, er der selvfølgelig endnu mindre Grund til Samarbejde mellem de to Partier. Samarbejdet betyder en Svækkelse for Venstre, uden at det giver en tilsvarende Forøgelse af de Konservatives Styrke, idet de Vælgere, der tages fra Venstre, ikke styrker den samlede Opposition, medens Samarbejdet betyder en Hindring for Venstre, hvad angaar Tilgang af Vælgere fra anden Side.

Disse Bemærkninger er ikke en Kritik af de Konservatives Politik — deres Politik kan være lige saa berettiget ud fra deres Synspunkter som vor —, det er kun en Fastslaaen af et Forhold, en Fastslaaen, som jeg anser for nyttig, da der i store